

Hiány

1 év, 2 hónap és 9 nap-ennyi ideje nincs köztünk Laci. Legalábbis fizikai valójában. Azért mégis velünk van. Luca baba, unokája első útja dédinél a fényképéhez vezet. Emlegetjük gyakran ismételt mondatait, felidézzük a nem is olyan régi emlékeket. Kavarnak bennünk a szívszorító érzések, de az elszántság és a derű is: Lacit nem lehet elfelejteni. Minduntalan felbukkan, hol egy jellegzetes szófordulat formájában, hol egy kimondatlan tanáccsal, mikor éppen nem tudjuk, hogyan oldjunk meg egy helyzetet. Laci ezt tenné, Laci így csinálná. Sokszor nincs jó megoldás, de akkor visszacsengenek a mondatai: „X is megérdemel egy esélyt.” Vagy: „Legyen békesség!” Utóbbi olyan esetben, mikor rajta keresztül a közösséget is érinti egy mesterségesen gerjesztett indulat. Nehéz jó döntést hozni, és egyik sem tökéletes. Melyik az optimális, melyikkel okozok kevesebb kárt? Próbálok a Laci fejével gondolkodni. És megnyugszik a lélek.

Nehéz az érzéseket megfogalmazni. Szabó Magda szavaival

„Tudom, hogy meghaltál, de nem hiszem,
még ma sem értem én;
hogy pár kavics mindörökre bezárhat,
hogy föld alatt a hazád és a házad,
ugyan hogy érteném.”

Sajnos régóta tudom, hogy nincs szükség fényképekre ahhoz, hogy egy szerettünket felidézzük. Arcjátéka, alakja, mozdulatai, mosolya beleivódtak a sejtjeinkbe, és a legváratlanabb pillanatokban bukkannak elénk.

Hogy mi hiányzik nekem a legjobban? Nehéz felsorolni. Apró, jelentéktelen dolgok.

A kapunyitás hangja, ahogy ő nyitja. Ahogy beszél: megjöttem kishúgom, átjössz egy kávéra?

Ahogy jóízen falatozik vagy kortyolgatja a kávéját, míg egy telefonhívás félbe nem szakítja. Ha nagyon kedves számára a telefonáló, közli vele, hogy „A kishúgom is itt van, akarsz vele beszélni?” Vagy századjára is bemutat az uszodában a jegyszedőknek: „Ez itt a kishúgom, sokszoros korosztályos bajnok.” Én pedig pironkodva állok, egy néni, túl a hatvanon. De persze neki mindig a kishúga maradok.

És hiányzik a sokféle mosolya: hányféle érzést kifejezett vele! A visszafojtott nevetése, mikor valamit nagyon viccesnek talált. És ahogy elgondolkodva átnéz a szemüvege fölött, kezében az elmaradhatatlan tollal és kockás füzetrel, hogy azonnal lejegyezhesse az ötleteit.

Üres nélküle az udvar. Hiányzik, ahogy jön-megy, barkácsol, vagy kedves teknőseivel foglalataskodik. A nyári napsütésben törökülésben ül a betonon, jelentőségteljesen rám néz és közli: nyaralok. Persze közben is tevékenykedik, jegyzetel, a fejében tervek tucatjai. Mindent dokumentál.

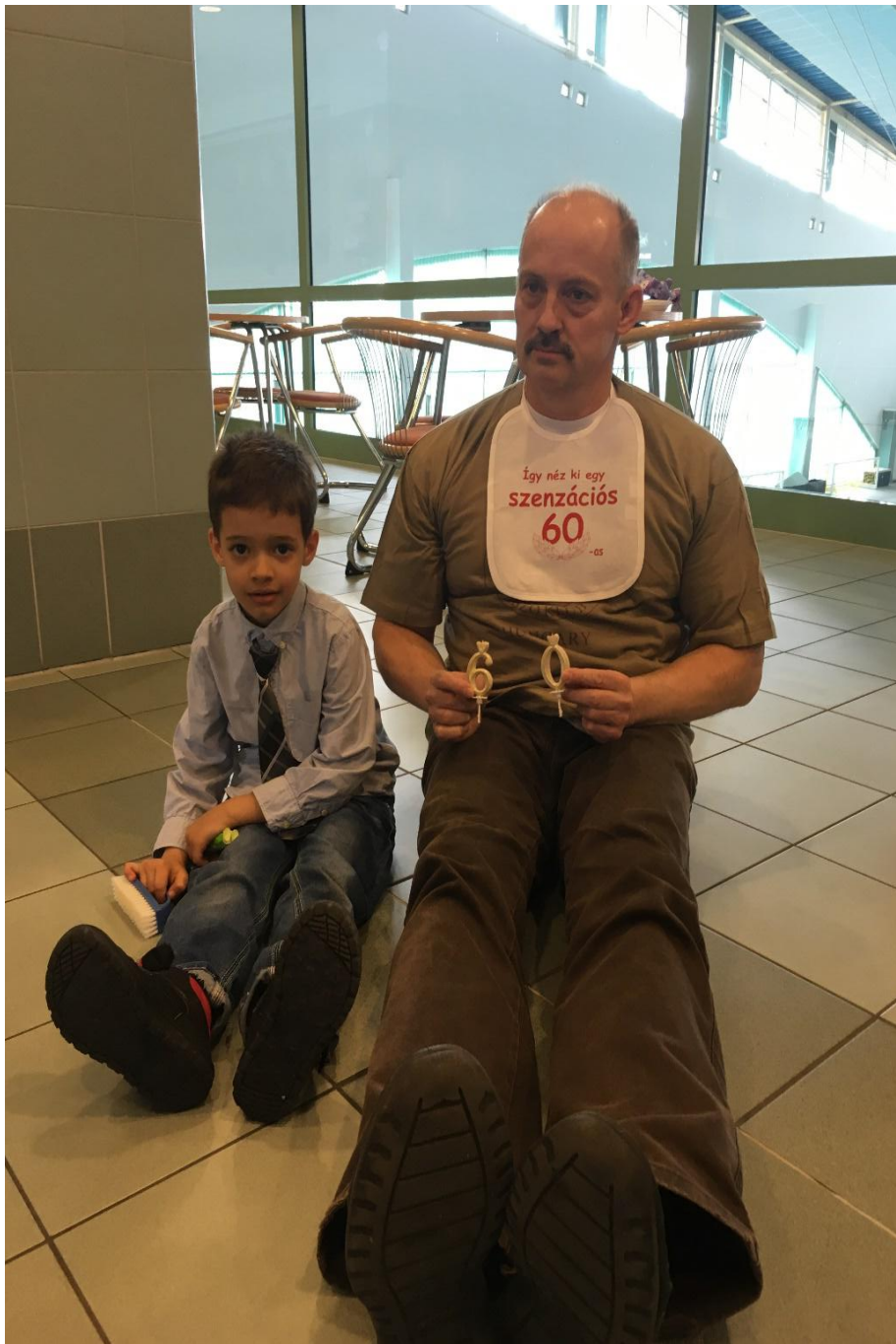
És hiányoznak az apró megbízatásai: „Vállalod a mai bebocsátást?” Ez bizalmi kérdés volt, nem volt mindegy, ki helyettesíti. Vagy a karácsonyi ajándékátadás, mikor rövid kommentár kíséretében nyújtotta át mindenkinek az egyénre szabott meglepetést, többnyire könyvet vagy gondosan megszerkesztett, lefűzött cikkek, írások, családi és úszós fényképek gyűjteményét.

És hiányzik, hogy átnézze, amit írtam. Hogy eloszlassa kételyeimet, nem fogalmaztam-e túl érzelmesen, nincs-e benne helyesírási hiba, tegyek-e még hozzá valamit?

Bízom benne, hogy jóváhagyná. Képzletben elolvasom a válaszként küldött e-mailt: „Szép írás. Mehet a honlapra!”

Debrecen, 2023.03.12.

Legoza Éva

Kerek születésnapján egy reménybeli leendő szenior úszópalántával